

လမ်းမင်းပိုပို

ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းက နေ့

ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းက ည

NYI NYI

ကမ္ဘာကြီးမှာ တစ်ခြမ်းက လင်းနေရင် တစ်ခြမ်းက
မှောင်နေရမှာ သဘာဝတရားပဲ...။ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းမှာ နေ...
နောက်ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းမှာ ညဖြစ်နေရမှာ ထုံးစံပေါ့... ကမ္ဘာ
နှစ်ခြမ်းစလုံး တစ်ပြိုင်နက် လင်းနေတယ်ဆိုတာ မရှိသလို...
ကမ္ဘာနှစ်ခြမ်းစလုံးမှာ တစ်ပြိုင်နက် နေ့ဖြစ်နေလို့ မရဘူး...။
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကိုလည်း တစ်ပြိုင်
နက် မ, စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ မရဘူး။

ကျော်ဒေဝ။ သုခတင့်။

အခန်း (၁)

အလွန်သိမ်မွေ့ ပျော့ပျောင်း၍ ကြင်နာလွယ် ညာတာလွယ် သံယော
ဇဉ်ကြီးမားတတ်တဲ့ စိတ်ထားနူးနူးညံ့ညံ့ကလေးကို “ခင်ခင်ယော” ပိုင်
ဆိုင်နေခဲ့သည် မှာ သူ့ရဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝပေးပုံစံကြောင့်လည်း ဖြစ်
ပေမည်။

ခင်ခင်ယော တစ်နှစ်သမီး အရွယ်မှာ ဖေဖေနှင့် မေမေ ကွဲသည် ။
ထိုအခါ ခင်ခင်ယောသည် မေမေရဲ့ အမေ အဘွားနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရလေသ
ည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေဟာ လက်ထပ်ကြစဉ်ကတည်းက ချစ်သူကိုယ်စီ
ရှိကြတဲ့ သူတွေဖြစ်ပြီး နှစ်ဖက် လူကြီးမိဘတွေ စီစဉ်ပေးစားမှုကြောင့်

သာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ ကွဲကွာချိန်မှာ မေမေအမေ ဘွားဘွားငြိမ်း
ကတော့ မန္တလေးမှာ ရှိနေပြီး ဖေဖေအမေ ဘွားဘွားမြိုင်က
နိုင်ငံခြားမှာ ဖြစ်သည် ။

ဖေဖေက သူ့အလုပ်ရှိရာ မြိတ်ကိုထွက်သွား၊ မေမေကလည်း သူ့ဘဝ
ကို အသစ်ပြန်စဖို့ ရန်ကုန် ထွက်သွားခဲ့လေရာ ယောရဲ့ တာဝန်ကို ဘွား
ဘွားငြိမ်းက ယူထားလိုက်ရတာ ဖြစ်သည် ။ ယောဟာ ဘာမှ နားမလ
ည်သည့် အရွယ်မှာ ပင် အဖေကိုလည်း မမှတ်မိ၊ အမေကိုလည်း မမှတ်မိ
။ ဘွားဘွားငြိမ်း တစ်ယောက်ကို အတွယ်ကြီးတွယ် အချစ်ကြီးချစ်ကာ
ယော လူလား မြောက်ရသည် ။

ယော နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ မေမေဟာ သူရဲ့ ငယ်ရည်းစား (သူလ
က်ထက်သွားသော်လည်း အချစ်မပြယ် အသစ်မရှာပဲ လူပျိုဘဝသာ ရှိ
နေသေးသည့်) အန်ကယ်ထွန်းနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားပါသည် ။
အဲဒီတုန်းကလည်း ယောဟာ သိတတ်တဲ့ နားလည်တဲ့ အရွယ် မဟုတ်
သေးရာ ဘာမှ မသိ။ ဇာတ်ကြောင်းတွေကို ယောကြီးမှ ဘွားဘွားငြိမ်း
ထံက ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ ဆက်စပ်သိရတာ ဖြစ်သည် ။

ယော သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ကျတော့ ဖေဖေ လက်ထပ်သွားပြန်သည် ။
ဖေဖေကလည်း သူ့ငယ်ရည်းစားနှင့်ပင် ပြန်ယူတာဖြစ်သည် ။ ဖေဖေ င
ယ်ချစ် အန်တီခိုင်ကတော့ ဖေဖေနှင့် မေမေ လက်ထပ်ပြီး မကြာခင် (
သူ့အိမ်က စီစဉ်မှုအရ) အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရသူဖြစ်ကာ အိမ်ထောင်သက်
သုံးနှစ်ခွဲ လေးနှစ်မှာ သူ့ခင်ပွန်း မမျှော်လင့်ဘဲ အရက်မူးပြီး ကားမှော
က်ကွယ်လွန်တာလို့ သိရသည် ။

ကွယ်လွန်ပြီး ဘာမှ မကြာခင် ဖေဖေနှင့် ပြန်ယူလိုက်ကြတာမို့ မိဘ
ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကပင် မကြည်လင်ကြဘူးဟု သိရသည် ။ ဖေဖေ

တို့ လက်ထပ်တာကို ယော မသိပေမဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ နောက် အန်တီခိုင် မွေးဖွားဖို့ မန္တလေးကို ခဏလာကြတော့ (အန်တီခိုင် ဆွေမျိုးဇာတိက မန္တလေးမြို့ပင်) ဖေဖေနှင့် အန်တီခိုင် ယောကို လာတွေ့ကြတာ ယော ခပ်ရေးရေး မှတ်မိနိုင်သေးသည်။ ။ အဲဒီကျတော့ ယောအသက် သုံးနှစ်ခွဲ ကျော် လေးနှစ်နား နီးပြီကိုး။

ဖေဖေ ဆိုတာကိုလည်း ပထမဦးဆုံး စတင်မြင်ဖူးတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဘွားဘွားငြိမ်းက ဖေဖေနှင့် မေမေ ကွဲကွာတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေ အပေါ် အာဃာတ မထားပါ။ သူ့သမီးက မကြာခင် အရင်အိမ်ထောင်သစ် ထူသွားတာကိုပင် မျက်နှာပူနေခဲ့သေးသည်။ ။

“သမီးကိုလည်း ဝင်တွေ့ရင်း အမေ့ကိုလည်း ဝင်ကန်တော့တာ”

ဖေဖေက မေမေနှင့် မပတ်သက်ခင်တွေကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာဖြစ်သော ယောကွမ္မမဟောင်းကို ကန်တော့လျှင် အန်တီခိုင်ကလည်း အတူဝင်ကန်တော့ခဲ့ပါသည်။ ။ ယောသည် ဗိုက်ကြီးတအားကားအောင် ပူနေတဲ့ အမျိုးသမီးမျိုး နီးနီးကပ်ကပ် မတွေ့ဖူးသေး၍ အန်တီခိုင်ကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေမိဆဲ... ဘွားဘွားက ...

“သမီး... အဲဒါ သမီးရဲဖေဖေ၊ ဒါက သမီးဖေဖေရဲ့ မိန်းမ”

ဘွားဘွား မိတ်ဆက်ပေးလျှင် အဖေ အမေ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနှင့် ပတ်သက်ပုံ တော်စပ်ပုံတို့ ကို ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုများက တစ်ဆင့် ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်ဆင့် နည်းနည်းပါးပါးတော့ သဘောပေါက် နားလည်နေပြီဖြစ်သည့် ယောက ချက်ချင်းပင် ဖေဖေ ပေါင်ပေါ် ရွှေ့ပြောင်းထိုင်လိုက်တော့ကာ ဖေဖေကို ပြုံးပြုံးကလေး ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း နှစ်လိုရင်းနှီး ချစ်ခင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ် ပေါက်လာခဲ့သည်။ ။

ဖေဖေ့ကိုတော့ သွေးက စကားပြောတာမို့ ချက်ချင်း ချစ်ခင်လက်ခံနို့

င်တာဆိုလျှင် အန်တီခိုင့်ကိုတော့ ယော ဘာကြောင့် ဖေဖေလိုပဲ တန်းတူ
ချစ်ခင်နှစ်လိုမိပါလိမ့်။ မှတ်မိတာကတော့ အန်တီခိုင့်ဟာ
အင်မတန်ချောပြီး အင်မတန် သဘောကောင်းကာ အမြဲ ပြုံးချိုရွှင်ပျနေ
တဲ့ မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်တာပင်။

ယောသည် အဘွားနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တစ်ကမ္ဘာ ဖြစ်နေရတဲ့ ဘ
ဝမှာ မည်သူ့ကိုမဆို ရင်းနှီးဖို့ ချစ်ခင်ဖို့ သံယောဇဉ်ကြီးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေ
သည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိရှိသမျှ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတို့ ကိုလည်း သူ
အတိုင်းအတာနှင့်သူ အားလုံးကို ယော ချစ်သည် ၊ ခင်သည် ။ ခုလည်း
ဖေဖေကိုလည်း ချစ်သည် ။ အန်တီခိုင့်ကိုလည်း ချစ်သည် ။ နောက်တစ်
ပတ်လောက်မှာ အန်တီခိုင့် မွေးဖွားလိုက်တဲ့ ယောရဲ့ မောင်ကလေးကို
လည်း ချစ်ပေသည် ။

သို့သော်လည်း ခဏတစ်ဖြုတ် ရောက်လာတဲ့ ယောချစ်ခင်သံယောဇ
ဉ် တွယ်ရသူတို့ က မကြာခင်ပဲ ပြန်ကြပါသည် ။ စာရေးတတ်စ၊ ယော
က ဖေဖေ၊ အန်တီခိုင့်နှင့် မောင်လေးရှိရာ မြိတ်မြို့သို့ စိတ်ကူးပေါက်ရင်
ပေါက်သလို စာရေးပါသေးသည် ။ လက်ရေးစာလုံး
ကြီးကြီးဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနှင့် အားလုံးနေကောင်းပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်း
စာမျိုးပင်။ ဘွားဘွားငြိမ်းက စာတိုက်က ထည့်ပေးသည် ။

အန်တီခိုင့်ဆီကလည်း မောင်လေးရဲ့ ချစ်စရာလသား
ဓာတ်ပုံလေးပါတတ်တဲ့ စာလေးတစ်စောင် ပြန်စာရလေ့ ရှိပါသည် ။ ဘ
ယ်လောက်မှ မတွေ့လိုက်ရတဲ့ မောင်လေးကို တခုတ်တရ အောက်မေ့
နေတတ်စဉ် မကြာခင်မှာ မေမေတို့ မိသားစု လာလည် ကြပါသည် ။

ဘွားဘွားငြိမ်းက မေမေ့ကိုတော့ အနည်းငယ်စိတ်ဆိုးနေခဲ့၍ မေမေ
ငိုယိုကန်တော့ ချော့မော့တာတွေ မှတ်မိသည် ။ အန်ကယ်ထွန်းကလည်း

အင်မတန် သဘောကောင်းသူပင်။ အေးဆေး၍ စကားနည်းသည် ။ မေ
မေတို့ နှင့်အတူ ပါလာတာက မောင်လေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်း အရွယ်ရှိတဲ့
ညီမလေးတစ်ယောက်ပင်။

ထိုအခါ ယောမှာ ပျော်ရမ်းရမ်း ကြည်နူးရပြန်သည် ။ သူ့မှာ ဟိုမှာ လ
ည်း ဖေဖေနဲ့ မိသားစု၊ ဒီမှာ လည်း မေမေနဲ့ မိသားစု။ ပျော်စရာကြီးပေါ့။
မောင်တွေနဲ့ ညီမတွေနဲ့ ။ အားလုံးကို ယော ချစ်သည် ။ ဘယ်လိုပင်ချစ်
ချစ် မေမေတို့ ကလည်း ယောတို့ ထံမှာ တစ်လနီးပါးပဲနေ၍ ပြန်ပါသည်
။ ယောမှာ မေမေတို့ ကိုလည်း လွမ်းရ ဆွေးရ စာရေးရ။

အဲဒီရဲ့ နောက်မှာ တော့ ကျောင်းနေတဲ့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ ယော
ဟာ သူငယ်ချင်းတွေကိုသာ ချစ်ခင်သံယောဇဉ် တွယ်ရပြန်သည် ။ ဘယ်
သူ့ကိုမဆို အနွံတာခံပြီးလိုက်လျောအလျှောပေးပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
တာဟာ ယောရဲ့ အကျင့်ဖြစ်သည် ။ မေမေတို့ က နှစ်နှစ်ကို တစ်ကြိမ် မ
န္တလေးကိုလာလည်သည် ။ အဲဒီအခါတွေမှာ ညီမလေး “နေနေ” နှင့်
ဆော့ရ ကစားရသည် ။ ညီမလေးနာမည်က “နေခြည်” ။ အားလုံးက
နေနေလို့ ခေါ်သည် ။

နေနေက အဆိုးလေး။ စိတ်ကြီးလေး။ သူ့ဒဏ် ဘယ်သူမှ မခံနိုင်။
မေမေတောင် မခံနိုင်။ ယောတစ်ယောက်ပဲ ဒုပေနာပေ နွံတာခံ သည်း
ညည်းခံနိုင်ပေသည် ။ ဒါကြောင့် ညီမလေးကလည်း ယောကို သိပ်ချစ်
သည် ။

ယော လေးတန်းဖြေပြီး ကျောင်းကြီးပိတ်၊ မတ်လထဲမှာ မေမေတို့ မိ
သားစုလာသည် ။ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် နေပြီးပြန်သွားကြ၍ သင်္ကြန်မ
တိုင်ခင် ယော ပျင်းရိစွာ လွမ်းဆွတ် ကျန်ရစ်တုန်း ဖေဖေရောက်လာပါ
သည် ။

“အမေ- သမီးကြီးကို ကျောင်းပိတ်ရက် အလည်ခဏ ခေါ်သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော်က ဒီမှာ ရက်ကြာကြာမနေနိုင်ပဲ အလုပ်က ပစ်ထားလို့ မရတော့ ခိုင်က လာလည်ချင်တာတောင် လာမလည်နိုင်တာ။ သမီးကိုပဲ အလည် ခေါ်သွားချင်လို့ ၊ ဟိုမှာ ခိုင်တို့ သားတို့ နဲ့ သူလည်း ပျော်မှာ ပါ”

ဘွားဘွားငြိမ်းက မတားသာ၍ ယောကို ထည့်လိုက်ရပါသည် ။ ယောမှာ ပျော်မဆုံးတော့။ ဖေဖေနှင့်အတူ မရောက်ဖူးတဲ့ မြို့ကို ပါလာရပါသည် ။ မြိတ်ကအိမ်မှာ ဖေဖေရယ်၊ အန်တီခိုင်ရယ်၊ မောင်လေးရယ် အပြင် ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပြီး သားသမီးတွေ ရန်ကုန်ရောက်၊ နိုင်ငံခြားရောက်နှင့် တစ်ကိုယ်တည်းကျန်သည့် အန်တီခိုင်အမေလည်း ရှိနေသည် ။ အလုပ်သမားအဖော်ကလည်း နှစ်ယောက်ရှိသေးရာ လူအများကြီး မနေဖူးတဲ့ ယောတစ်ယောက် ပျော်လို့ မြူးလို့ မဆုံးတော့။

မောင်လေး ဖိုးသုက နေနေ့လိုပဲ သူငယ်တန်းဖြေထားပါသည် ။ ယောရဲ့ ကုသိုလ်ကံကလည်း ကိုယ်က သူများကို ချစ်ခင်လွယ်သလို သူများ ရဲ့ အချစ်ကို ခံရဖို့ လည်း ကုသိုလ်ပါသည် ထင်ပါရဲ့ ။ မောင်လေးဟာလည်း ယောကို အင်မတန်ပင် ချစ်ခင်လေသည် ။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ။ မိုးလင်းသည် နှင့် “မမ” “မမယော” နှင့်တကွတ်တကွတ် ခေါ်ကာ တတွဲတွဲကပ်နေတတ်သည် ။

အန်တီခိုင်ကလည်း ယောကိုချစ်သည် ။ အန်တီခိုင် အမေကလည်း ယောကိုချစ်သည် ။ ယောကလည်း အားလုံးကို ချစ်သည် ။ နှစ်ပတ်လောက်ပေါ့ဟု ဘွားဘွားကိုပြောခဲ့သည့် ဖေဖေဟာ ယောကို ပြန်မပို့နိုင်တော့ ။ ပြန်စကားစတိုင်း အာခေါင်ဖြုကာ အော်ငိုသည့် မောင်လေးကြောင့် ယောကလည်း မပြန်ချင်။

နောက်ဆုံးတွင် မူ-

“အမေ . . . ယောကို ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည် သုံးနှစ်တန်သည် အတူခဏထားပေးပါ။ ကျွန်တော့်ဆီ ခေါ်ထားခွင့်ပြုပါ။ ကျောင်းပါ ပြောင်းရအောင် ကျောင်းထွက်လက်မှတ် တစ်ခါတည်း လာယူတာပါ”

ဘွားဘွားငြိမ်းကို ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း သွားတောင်းပန်တော့ သည် အထိပင်။ ဘွားဘွားက မျက်ရည်တွေကျကာ လက်မခံချင်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ ယောကပါ ဆန္ဒ ရှိနေတာ ဖုန်းအခါခါ စကားပြောရင်း ဘွားဘွား နားလည်လက်ခံ လိုက်ရကာ ယောဟာ ဖေဖေတို့ နှင့် သောင်တင်ပါတော့သည် ။

ဖေဖေ ခေါ်သွားသည် ဆိုကာမှ မေမေက . . .

“ အို . . . သူချည်းပဲ ခေါ်ထားလို့ ကတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ တင်တင်လည်း ခေါ်ထားချင်တာပဲပေါ့၊ သမီးက မလိုက်ချင်မှာ စိုးလို့ သာ စကားမစဘဲနေတာ၊ မေမေတစ်ယောက်တည်း ကျန်မှာ စိုးလို့ ၊ သူကတော့ အမေမှ မဟုတ်တာ ယောကွမ္မမဟောင်းပဲဆိုတော့ မေမေ့ကို ဘယ်ငဲ့မလဲ၊ ခေါ်ချသွားလိုက်တာ မတိုင်မပင်။ သမီးကြီးကတော့ ကလေးပဲ၊ဟိုမှာ မောင်တစ်ယောက်လည်း ရှိတော့ ပျော်ရင်လည်း ပျော်မှာ ပေါ့၊ ဘယ်အတွန့်တက်မှာ လဲ၊ သူက ဘာလိုလိုနဲ့ တစ်သက်လုံး အပြီးခေါ်ထားလိုက်ဦးမယ်။ မရဘူးနော်၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပြီးရင် တင်တင့်ဆီပဲ ခေါ်ထားတော့မယ်၊ဒါပဲ”

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ ယော ငါးတန်းနှစ် တစ်နှစ်ကိုမြိတ်မြို့မှာ တက်လိုက်ရပါသည် ။ ဖေဖေနှင့်အန်တီခိုင်က “ဒီမှာ တစ်သက်လုံး နေမလား သမီး” လို့ မေးတော့လည်း လောလောဆယ် ဒီမှာ ရောက်နေ ပျော်နေ၍ “နေမယ်” လို့ ယောက ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပင်။ ယောနှင့်တစ်ကျောင်း

တည်း တစ်တန်းတက်နေရတဲ့ ဖိုးသုကလည်း ယောကို ချစ်သလားမ
မေးနှင့်။

“သားတို့ နဲ့ ပဲ နေနော်” “မမယော . . . မပြန်နဲ့ နော်” ဆိုတာကို နှစ်ရ
က်တစ်ခါလောက် ပြောနေတတ်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ယောဘဝကို ရွက်ဝါ
ကလေးနှယ် ဟိုဟိုဒီဒီ လွင့်နေဖို့ ဇာတာပါ ခဲ့ပုံ ရပါသည်။

ယော ရောက်ပြီး မကြာခင်ပင် ဖေဖေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ သိပ်မကောင်း
လှပဲ ကျဆင်းခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဖေဖေက နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါ
သည်။ ဖေဖေအမေညီအစ်ကို မောင်နှမ အများ စုက ဂျပန်မှာ စင်ကာပူ
မှာ အမေရိကားမှာ စသဖြင့် အခြေကျ အဆင်ပြေနေကြလေရာ ဖေဖေ
က စင်ကာပူကို ထွက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေက မိသားစုလိုက် ထွက်ချင်တာဖြစ်ရာ ယောကိုပါ ခေါ်သွားဖို့
စိတ်ကူးခဲ့သည်။ အဲဒီမှာ ဖေဖေ မေမေ ဘွားဘွားတို့ သုံးဦးသုံးဖလှယ်
စကားတွေများကြ ငြင်းကြခုန်ကြ ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။ ဘွားဘွားရော
မေမေရောက ယောကို လုံးဝ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ မထည့်လိုက်နိုင်။ ယောက
တော့ ဘယ်လိုသဘောထားရမည် ဘယ်လိုဆန္ဒရှိရမည်ပင် မသိတတ်
တော့ပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ငါးတန်းကျောင်းသူတစ်ယောက် အရွယ်ဟာ
ဘာကိုမှ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်တတ်သေးတာလည်း မဟုတ်။

အတိုချုပ်တော့ ဖေဖေ၊ အန်တီခိုင် ၊ မောင်လေးတို့ မိသားစုနှင့် တစ်
နှစ်ကြာ အတူနေရဖူးပြီးတဲ့ နောက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ယောတို့ လ
မ်းခွဲခဲ့ကြရပါသည်။ ယောင်ချာချာ ဟာတာတာ ဖြစ်နေတဲ့ ယောကို မေ
မေက ရန်ကုန် ခေါ်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဒီတစ်ကြိမ် မေမေအိမ်မှာ တော့
ခြောက်တန်းနှစ်ကနေ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့ အထိ ငါးနှစ်လုံးလုံး ယော
နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘွားဘွားထံသို့ မေမေတို့ ရောက်သလို နှစ်နှစ်နေမှ တ

စံခေါက် နွေရာသီမှာ အလည်ရောက်ရပါသည်။ ။

ယော ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့ ဘွားဘွားက ယောကို ပြန်လည်အလို ရှိလာပြန်သည်။ ။ ဘွားဘွားက သူ အသက်လည်း ကြီး လာပြီ၊ သူနှင့်အ တူနေကာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ တူမဝမ်းကွဲအပျိုကြီးကလည်း အသက်ကြီးမှ ဖူးစာရှင်တွေ့ကာ အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီမို့ ယောကို ပြန်လာနေ ပေးဖို့ မန္တလေးမှာ ပဲ ကျောင်းတက်ဖို့ ခေါ်ပါသည်။ ။

ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါ ဘယ်သူခေါ်ခေါ် သနားငဲ့ညှာစိတ်နှင့် လိုက် လျောစိတ် ပေါက်တတ်သောယောက ခုလည်း ပဲ ဘွားဘွားကို သနား ကာ မန္တလေးကိုတစ်လှည့်ပြန်နေပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။ မန္တ လေးမှာ ပဲ အင်္ဂလိပ်စာအဓိက နှင့် ဘွဲ့တစ်ခုရတဲ့ အထိ ဘွားဘွားနှင့် နေသည်။ ။ ပြီးတော့ ဘွားဘွားရဲ့ ရွှေဆိုင်အလုပ်မှာ ကူညီသည်။ ။

ယော အသက်နှစ်ဆယ်မှာ ဘွဲ့ရတော့ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကို ကိုယ်စ ဉ်းစားမိပါသည်။ ။ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အတွက်တော့ မဟုတ်။ ရှေ့ ဆက် ဘယ်သူနှင့်အတူနေဖို့ ဆိုတာ ကိုပင်။ မေမေအိမ်မှာ နေကတည်း က အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ရတဲ့ ဖေဖေနှင့်လည်း တစ်လှည့် နေချင်ပြန် တာပင်။ ယောကိုသူနှင့်ပင် ထားလိုတဲ့ မေမေထံလည်း စိတ်ကမပြတ်။ အသက်အရွယ် အိုမင်းလာကာ အားကိုးအားထား အဖော်အလှော်လိုအ ပ်တဲ့ ဘွားဘွားကိုပဲ ယောပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပြုစုပေးနေရတာမို့ ခွဲ မသွားရက်။

မတွေ့ရတာကြာပြီး အဆက်ပြတ်နေတဲ့ ဖေဖေဆီကိုတော့ ပိုသွားချင် ပါသည်။ ။ တစ်သက်လုံး မဟုတ်တောင် အလည်အပတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်။

“သမီးအဖေက စင်ကာပူမှာ မဟုတ်တော့ဘူးကွယ့်၊ ဂျပန်ကိုရောက် နေတယ် သတင်းကြားတယ်”

“ဟုတ်လား ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွား ဖေဖေလိပ်စာ သိလားဟင်”

“မသိဘူး သမီးရဲ့ ၊စုံစမ်းပြီး လိုက်ယူရင်တော့ ရနိုင်ပါတယ်၊ဒါပေမဲ့ မစုံစမ်းမိတော့ မသိဘူးပေါ့၊ သူတို့ သွားကြတာကလည်း ကြာပဲ ကြာလှပြီပဲ”

“ဖေဖေက ဆက်လည်း မဆက်သွယ်ဘူးနော်”

“ညည်းအမေက မဆက်သွယ်ခိုင်းတာလေ၊ သူ့သဘောကလည်း သမီးဘဝကို ဟိုလွင့်လိုက် ဒီရောက်လိုက် မဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာပါ၊ သမီးကို ပညာရေး လူမှုရေးကအစ ရှေ့တစ်သက်လုံး အပြီးတာဝန်ယူမယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဆက်သွယ်ပြီးတစ်ခါတည်း ခေါ်ယူလိုက်၊ ကြားထဲမှာ တော့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အလည်ခေါ်တာမျိုး၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ခေါ်ထားတာမျိုးတွေ လုပ်မနေနဲ့ လို့ သမီးအမေက ပြောလိုက်တယ်၊ သမီးမှာ အဘွားဆီရောက်လိုက်ရ၊ အဖေဆီ ရောက်လိုက်ရ၊ အမေ့ဆီ ရောက်လိုက်ရ၊ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရမှာ မျိုးကို မဖြစ်စေချင်ဘူးဆိုတဲ့ ညည်းအမေကားကို ညည်းအဖေကလည်း သဘောပေါက် လို့ ပေါ့ .

..

ညည်းအမေက တစ်သက်လုံး သူနဲ့ ပဲ ထားတော့မှာ လို့ ရည်ရွယ်တာ ၊ အခုသာ ဘွားဘွားမှာ အဖော်သဟဲ တကယ်လိုတယ်မှန်းသိလို့ ပြန်လွှတ်ပေးတာ သမီးရဲ့ ”

ဘွားဘွားပြောမှ ယောသည် သူ့ဘဝသူ သတိတရ ဝမ်းနည်းရပါသည် ။

“ယောဘဝက ဘယ်လိုလဲ မသိဘူးနော် ဘွားဘွား၊ယော မှာ ပတ်သက်သူတွေတော့ အများကြီးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ ယောရဲ့ ကိုယ်ပိုင် မိသားစု မဟုတ်ဘူး ။ တကယ်တော့ ယောက တစ်ယောက်တည်း”

“သမီးမှာ ချစ်စရာ ဆွေတွေမျိုးတွေ အများကြီး ဖြစ်နေတာ အားရှိစရာပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ နေစရာအိမ်တွေမှ ပေါလွန်းလို့ ၊ ပျော်စရာကြီး ၊ ဒီအိမ်ကြီးလည်း ဘွားဘွားသေရင် ငါ့မြေးကို ပေးခဲ့မှာ ၊ ဘွားဘွားမှာ အမွေပေးစရာ နှစ်ယောက်၊ ညည်းအမေရယ် . . . ညည်းရယ်၊ ညည်းက ဘွားဘွားရဲ့ မြေးသမီးပဲ၊ ခုကတည်းက ညည်းအမေကိုပါ ပြောဆိုဝေခြမ်းထားဦးမှာ ပဲ”

အဲဒီစကားကို မေမေတို့ အလည်လာတုန်းတစ်ခေါက် ဘွားဘွားက ပြောတော့ မေမေက . . .

“အို . . . မေမေပစ္စည်း မေမေ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ တင်တင်လည်း စိတ်မဝင်ဘူး၊ နေနေဖို့ လည်း မပူနဲ့ မေမေရဲ့ ၊ သူ့အဖေဘက်က အမွေရမှာတွေ၊ သူ့အဖေက ပေးနိုင်တာတွေ တစ်ပုံကြီးရယ် ၊ မေမေ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ လုပ်ပါ မေမေရယ်၊ တင်တင့်အတွက်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး”

ဤစကားတွေ ဘာရယ်မဟုတ် ပြောဆိုဖြစ်ကြတဲ့ နှစ်မှာ ပင် ဘွားဘွား ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည် ။ သွေးတိုးရှိတဲ့ ဘွားဘွားက ဝေဒနာသိပ်မခံစားရပဲ ရုတ်တရက် ခေါက်ခနဲ ကွယ်လွန်နည်းမျိုးနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည် ။

မေမေပင် ဘွားဘွားအနား အနီးကပ် မပြုစုလိုက်ရ။ ဘွားဘွား ဆုံးမှပဲ ရောက်လာရပါတော့သည် ။ ဘွားဘွား အသုဘအပြီး ရက်လည်အပြီး မေမေတို့ မိသားစု ပြန်ခါနီးတွင် . . .

“သမီး . . . မေမေနဲ့ ပဲ အပြီးလာနေရတော့မယ်နော်၊ အခုတော့ ကြည်ကြည်(ဘွားဘွားတူမဝမ်းကွဲ)တို့ နှင့် ဒီရွှေဆိုင် ကိုဖြုတ်ပစ်ဖို့ စာရင်းရှင်းရလင်းရ ကိစ္စတွေရှိသေးလို့ ခဏထားခဲ့သေးတာ၊ ကြည်ကြည်က

လည်း နောက်ဆိုယောက်ျားတာဝန်ရှိတဲ့ ဆီ လိုက်ပြောင်းရွှေ့ရမှာ ၊ မန္တလေးမှာ ပဲ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီအိမ်ကြီးတော့ ပိတ်ရင်လည်း ပိတ်ခဲ့ရုံပဲ၊ လူငှားချင်ရင်လည်း သမီးသဘော၊ ဆိုင်ဖြုတ်ဖို့ ဆိုင်ရောင်းဖို့ ကိစ္စတွေ အကုန်ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်ကို လာခဲ့တော့နော် သမီး၊ လာခေါ်ဆိုရင်လည်း လာခေါ်မယ်”

ဘွားဘွား ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ နောက် မန္တလေးမှာ ယောက လေး၊ငါးလ ဆက်ရှိနေခဲ့ပါသေးသည် ။ အန်တီကြည်တို့ လည်း နယ်မပြောင်းရွှေ့ရသေးတာမို့ လည်စရာ ဆွေမျိုးအိမ် ရှိနေသေးတာကိုး။ ရွှေဆိုင်ခန်းကလည်း ချက်ချင်း ရောင်းမထွက်တာပါသည် ။ ရွှေဆိုင်လည်း ရောင်းထွက်၊ အန်တီကြည့် ခင်ပွန်းလည်း ပြောင်းမိန့်ထွက်၊ ဘွားဘွားရဲ့ အိမ်လည်း တရုတ်မိသားစု တစ်စုထံ ငှားထွက်၊ အားလုံး အဆင်ပြေပြီးစီးမှ ရန်ကုန်ကို ယောထွက်လာတာ ဖြစ်သည် ။

မေမေ့ကိုလည်း လာမခေါ်ခိုင်းတော့။ ယော အစီအစဉ်နှင့် ယောပဲ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည် ။ မငယ်တော့ဘူးလေ။ ခင်ခင်ယောဆိုတာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်ဖို့ နှစ်လပဲ လိုတော့သည် ။

*